

San'atçının ve sergilerin kaderi

Kubbedeki hoş seda ve tabandaki mahzun san'atçı

BAŞKENTTE her gün bir iki sergi açılır. sanatçılar eserlerini iyi niyetler içinde başkentli lere sunarlar. Bazısı basını haberdar eder, açılışını duyurur, bazısı bunu ya ciddiye almaz, yahut da ihmal eder unuttur ve açtığı gibi sessizce kapatır, çerçevelerini tuvallerini toplar dün. yasına döner, sanatını, propaganda kabiliyeti ile birleştirmesini bilenler ise halkın arasında, kısa bir süre için de olsa günün konusu, daha doğrusu sohbet konusu olabilirler. Sanat sergileri genellikle, düzenlenen kokteyl partiler ile açılır.

Kokteyl partilerine, sanatçılardan çok, parası, alış imkanı çok olanlar davet edilir. Fakat bu içki törenin sonunda yapılan satış ancak, o günün masrafını karşılar. Bazen da masraf zarar hanesine kaydedilir. Böyle durumlarda en ilginç tablo sanatçının kendisidir. Boynu bükük cansız bir portredir adeta:

Şehirde böyle bir sergi açılır. Serginin, ve sanatçının şans

sızlığı organizasyonunu bir gazeteci arkadaşımıza vermiş olmasıydı... Gazeteci arkadaşımız gerçi iyi niyetle bu dostu için bir iki hafta çırpındı, çırpındı fakat işin acemisi olduğundan, sergi sahibini açılış gününü zararlarla kapattı... Gazeteci arkadaş ressam dostunun sergisine «Allah aşkına açılış kokteyline gelin» diyerek bütün aile dostlarını, okul ve askerlik arkadaşlarını çağırmişti... Gören, bu günü bizim organizatörün doğum günü partisi sanırdı... Yenildi, içildi, güllüdü, eh arada da şöyle bir göz ucuyla tabloları bakıldı. Velhasıl parti sonunda «kubbede bir hoş seda» ve tabanda mahzun bir sanatçı kaldı...

Serginin açılışındaki konuşmalar, resimle sanırım fazla ilgili değildi...

— Şu anda nasıl canım balık izgara istiyor...

— Elbisenizin modeli İtalyadan olsa gerek...

— Kızım Aslı koşma düşeceksin... Cıs çocuğum cıs...

— Oğlum, votkayı biraz bol koy...

— Fıstığın böyle tazesine de bayılırım...

Ve bu arada eşler münakaşa için müsait bir zemin bulmuş olmanın rahatlığıyla münakaşa ediyorlardı, zarif bayanla yakışıklı eş arasında geçen konuşma şöyleydi...

— Gene gazeteler senden bahsediyor...

— Ne diyormuş karıcığım?
— Dedikodu sütununda okudum, senin için klasik çapkın diyorlar...

— Allah Allah...

— Ne demek klâsik çapkın.

— Karıcığım sen bu gazetecilere bakma, ne dediklerini bilmezler...

— Hiç kaçamazsın, yakalandın...

Bir başka grubun konuşmalarına kulak misafiri olunca, ressama nasihat çektikleri anlatılıyordu... Nasihatı çekenlerin resimle ilgileri, yalnızca nüfus kâğıtları için vesikalık fotoğraf çekirmiş olmalarıydı, fakat gelin görün ki hepsi adeta büyük bir resim otoriteleriydi.

— Efendim bu yıl resimde sarı renk moda siz de buna uy muşsunuz tebrik ederim...

— Çerçevelerseniz herhalde daha çok gösterir renkler kendilerini...

— Her halde yeni yaptınız resimleri, birine parmağımı sürdüm boya oldu elim...

— Şu resim fazla parlıyor sanırım zeytinyağı ile çalıştınız...

— Aynı rujumun rengi... O onun için çok sevdim bu tabloyu...

İşte böyle açıldı bir sergi... Sergide esasında güzel, güçlü resimler vardı, vardı fakat şanssızlık onları ve sanatçıyı giriltü içinde boğdu...